

ВИДАТНІ ВЧЕНІ, ПЕДАГОГИ

ХУДЕНКО Анатолій Андрійович (1932–2007 рр.) – доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри теплотехніки Київського національного університету будівництва і архітектури.

Худенко Анатолій Андрійович народився 1.06.1932 р. в селі Коханівка Сумської області. У 1955 р. закінчив Київський інженерно-будівельний інститут, у 1961 р. – аспірантуру при Академії будівництва і архітектури УРСР.

Працював на виробництві в системі Держбуду УРСР: 1955–1958 рр. – головний інженер, заступник завідувача відділом Облвиконкому, керуючий обласним будівельним трестом (м. Івано-Франківськ); 1961–1985 рр. – завідувач сектора, лабораторії, заступник директора з наукової роботи НДІ будівельного виробництва (м. Київ). У 1963 р. захистив кандидатську дисертацію, у 1993 р. – докторську.

Напрямок його наукової діяльності – розвиток теорії і методів радіаційного опалення та охолодження будівель і споруд, енергозберігаючі принципи і технології використання альтернативних джерел енергії в системах теплопостачання.

Створив наукову школу сучасних методів радіаційного опалення і охолодження. Підготував 7 кандидатів і 1 доктора наук. Автор 277 наукових праць, в тому числі 27 у міжнародних виданнях, серед них 4 монографії, учбовий посібник і 97 авторських свідоцтв та патентів України на винаходи.

З 1985 р. професор Худенко Анатолій Андрійович в Київському національному університеті будівництва і архітектури очолював кафедру теплотехніки. А. А. Худенко був членом вченої ради КНУБА, на протязі багатьох років очолював Спеціалізовану вчену раду з захисту дисертацій, був членом експертної ради ВАК, членом вченої ради санітарно-технічного факультету, головним редактором науко-

во-технічного збірника «Вентиляція, освітлення та теплогазопостачання», членом редакції декількох журналів.

Багатьом молодим науковцям дав шлях у життя, віддавав свої знання та досвід студентам, аспірантам та співробітникам інституту.

Відзначений урядовими нагородами.

Помер Худенко Анатолій Андрійович 13 травня 2007 року.

ЗАЙЧЕНКО Євген Сергійович (1935–2002) – фахівець у галузі опалення, кандидат технічних наук, професор кафедри теплогазопостачання і вентиляції, декан санітарно-технічного факультету Київського національного університету будівництва і архітектури.

У 1954 р. після закінчення Київського технікуму цивільного будівництва Є. С. Зайченко поступає на сантехнічний факультет, спеціальність «Теплогазо-постачання і вентиляція» КІБІ і в 1959 р. закінчує його з відзнакою.

Деякий час Є. С. Зайченко працював за направленням інженером-вентиляційником п/я 187 в м. Дніпропетровськ, а в 1960 р. переведений в КІБІ на посаду асистента кафедри теплогазопостачання і вентиляції. З 1964 р. він працює начальником вентиляційного відділу Київського заводу «Коммунист», і в 1969 р. знову повертається в КІБІ в аспірантуру, а після її закінчення на викладацьку роботу (асистент, старший викладач, заступник декана факультету). В 1974 р. Є. С. Зайченко захищає кандидатську дисертацію на тему «Исследование нагрева воды насыщенным воздухом в контактных теплообменниках систем геотермального теплоснабжения теплиц». Його науковим керівником був відомий вчений, доктор технічних наук, професор Лобаєв Б.М. В 1976 р. кандидат наук, доцент кафедри теплогазопостачання і вентиляції Зайченко Є. С. призначається деканом

сантехнічного факультету, і на цій посаді він працює до 1983 р. В 1992 р. він призначений завідувачем підготовчого відділення. В 2001 р. Є. С. Зайченко був переведений на посаду професора кафедри теплогазопостачання і вентиляції.

Автор 65 наукових і методичних праць.

Напрями наукової діяльності – удосконалення систем опалення; енергозбереження та використання вторинних і поновлюваних енергетичних ресурсів для систем теплогазопостачання і вентиляції.

Відзначений урядовими нагородами – медаллю «1500 р. Києву», медаллю «Ветеран труда» та подякою від Київського міського голови «За вагомий особистий внесок у створення духовних та матеріальних цінностей та досягнення високої майстерності у професійній діяльності».

Помер Є. С. Зайченко 16 лютого 2002 року.

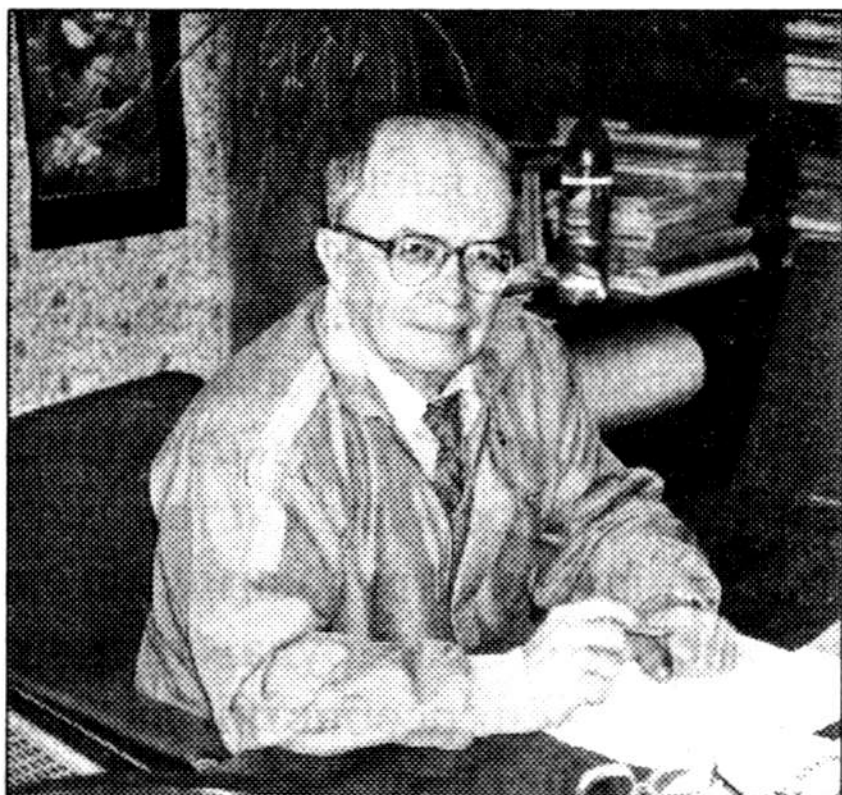
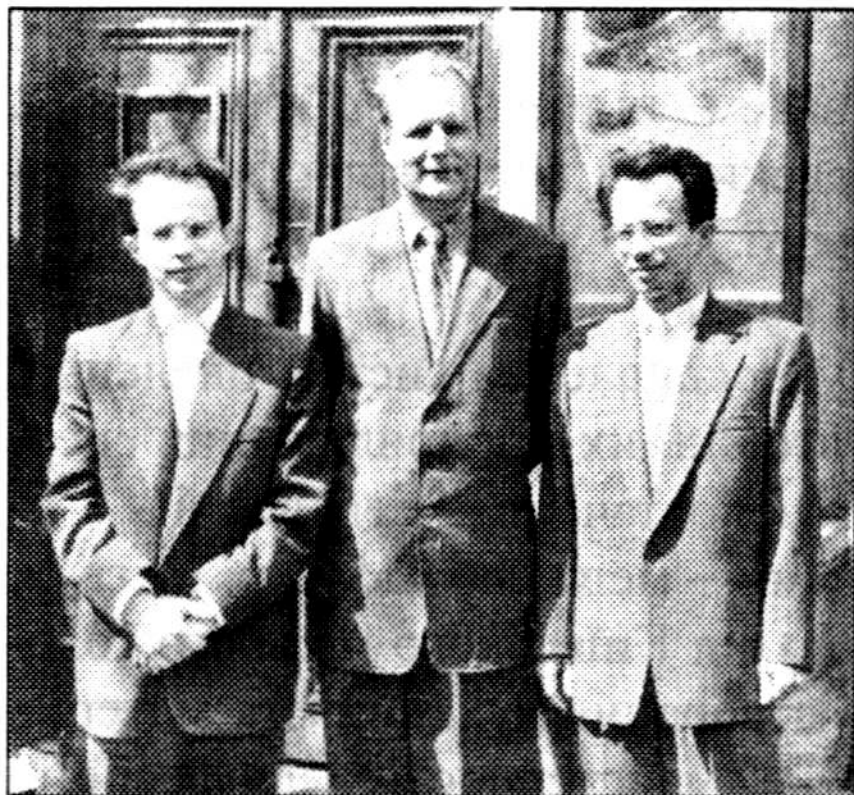
Воспоминания Зои Петровны Зайченко о своем муже

Я познакомилась с Евгением Сергеевичем осенью 1959 года. Мы, как молодые специалисты, приехали на первое место нашей работы – п/я № 187 г. Днепропетровска из разных городов (я из г. Смоленска, Евгений Сергеевич из г. Киева). Наша встреча была судьбоносной. Нам вместе было суждено идти сквозь годы друг к другу.

На данном предприятии Евгений Сергеевич проработал не долго. В 1960 году он был переведен на преподавательскую работу в Киевский инженерно-строительный институт (КИСИ). Евгений Сергеевич вошел в звездный состав кафедры теплогазоснабжения и вентиляции санитарно-технического факультета. Начался новый этап его трудовой деятельности и отношение Евгения Сергеевича к своему преподавательскому долгу и к студентам стало образцом для коллег.

Весна 1960 г. нам обоим протянула руку, и это было высшим образцом ее благоволения и внимания – мы поженились. Прожили мы вместе 42 года, деля и радость, и огорчения, и беды пополам.

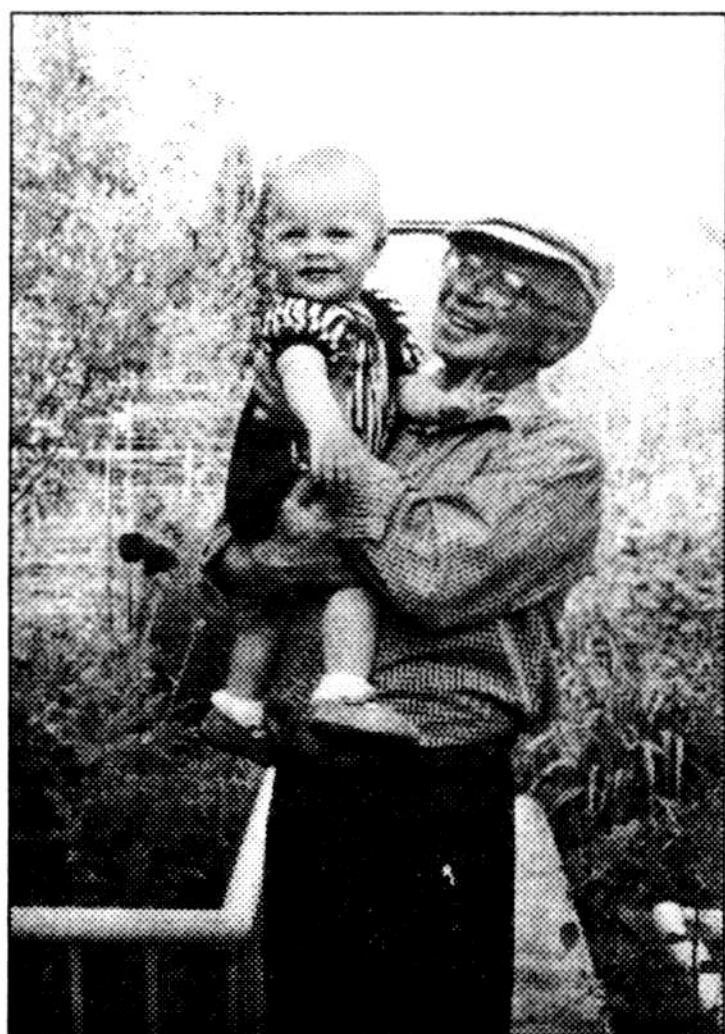

Евгений Сергеевич был доброжелательным, отзывчивым и скромным человеком. Прост и тактичен в общении с людьми. Любил жизнь, любил детей, молодежь и с большим уважением относился к людям преклонного возраста. Любил свой город Киев, в котором родился 22 августа 1935 г. И из которого зимним солнечным днем ушел в мир иной 16 февраля 2002 г.

Жизненный путь у Евгения Сергеевича был непростым.

С шести лет уже узнал, что такое война, эвакуация из г.Киева в Саратовскую область, в Среднюю Азию, возвращение в разрушенный войной город, голод. Рано умерла мама, когда Жене и Коле (братья-близнецы) было всего по 14 лет. Отец ушел из семьи, и старшая сестра стала опекуном для братьев. Мальчики были удивительно смышленные, спортивные, любознательные. Отлично учились в школе. Оба с отличием окончили техникум. С отличием – инженерно-строительный институт.

Евгений Сергеевич был профессионалом своего дела и его организаторский, научный и преподавательский талант способствовали духовному и профессиональному становлению многих выпускников

университета. Он воспитал целую плеяду специалистов по теплогазоснабжению и вентиляции. И как же мне приятно слышать добрые и благодарные слова в адрес моего мужа. И как же мне больно, что он так рано ушел из жизни: сколько бы полезных и благородных дел он мог еще совершить. Человек с добрейшим сердцем и высокой духовностью. Со скрупулезностью относился к любой работе, за которую он брался и которая ему поручалась. Всегда планировал свой день, рассчитывая свое время и никогда поэтому не суетился. Любил порядок во всем и везде: на работе, дома, на дачном участке.

Всегда аккуратный и подтянутый шел на работу, как на праздник.

Замечательный семьянин: муж, отец, дедушка – наша опора и надежный тыл.

Сын Андрей пошел по стопам отца – инженер-строитель по специальности теплогазоснабжение и вентиляция, и ему, как и отцу, любая работа по плечу. Внучка Анна так же закончила КНУБА. Подрастает внучек Женя Зайченко, который помнит тепло дедушкиных рук и его очаровательную улыбку.

Евгений Сергеевич выполнил свой долг, живущих на земле. Создал семью, вырастил сына – продлил свой род, дождался внуков, сад посадил, построил дом.

Светлая память о Евгении Сергеевиче осталась в сердцах людей, соприкоснувшихся с ним по жизни. Очень жаль, что таким коротким оказался жизненный путь достойного человека, человека чести, совести, добра.

И жизнь его прожита не зря. Об этом говорим мы все: семья, коллеги и друзья.

(Май 2007 г.)